

Čís. 8345.

Stačí, bylo-li ve směnce na vlastní řád uvedeno »na řád vlastní«, nikoliv »na řád můj vlastní«.

Expositura jako taková není samostatným právním podmínem, jenž by mohl býti ve sporu stranou, aniž může zastupovati ústřednu.

(Rozh. ze dne 29. září 1928, Rv II 559/28.)

K návrhu Moravské banky v Brně, zastoupené expositurou ve Vsetíně, byl vydán směnečný platební příkaz. K námitkám žalovaných ponechal procesní soud první stolice směnečný platební příkaz v platnosti, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Neodůvodněna jest námitka, že žalobní směnka nemá všech podstatných náležitostí, poněvadž prý schází přesné označení remitenta (čl. 4 čís. 3 sm. ř., § 3 čís. 3 nov. sm. zák.) Jde o směnku na vlastní řád, kde výstavce označuje sám sebe za remitenta (čl. 6 prvý odstavec sm. ř., § 5 (1) sm. zák.), což se může také státi slovy »na řád vlastní«. Označení toto není nejasné, poněvadž, byla-li směnka »vydána na vlastní řád«, lze samozřejmě slova »na řád vlastní« vztahovati jen na osobu směnku vydavší, tedy výstavce a remitenta. Ostatně je tato otázka v tomto případě bezpředmětná, ježto na žalobní směnce jsou slova »na řád můj vlastní«. Pokud jde o otázku aktivní legitimace, jest sice pravda, že expositura jako taková není samostatným právním podmínem, který by mohl býti ve sporu stranou. Označení žalobkyně bylo však ještě za sporu opraveno tak, že žaluje »Moravská banka, akciová společnost v Brně, zastoupená expositurou na Vsetíně«. Soud opravu tuto připustil, jak patrně ze záhlaví rozsudku, kde jsou ovšem vynechána nadbytečná slova »akciová společnost«. »Expositura« nemohla by arcí ani žalovanou banku zastupovati, takže dodatek »zastoupená expositurou na Vsetíně« mohl by míti nejvýše význam zmocnění toho kterého úředníka pověřeného správou expositury, by zastupoval banku na venek jako její plnomocník. Tím však nepřestává býti žalobkyní Moravská banka v Brně, která také ještě zvláštní plnou mocí ze dne 10. června 1928 zmocnila svého právního zástupce, aby ji ve sporu zastupoval. Posoudil tudíž odvolací soud věc v podstatě správně po právní stránce.

Čís. 8346.

Zadní věřitel, i když při dřívějším rozvrhovém roku neohlásil náhradní nárok podle § 222, čtvrtý odstavec, ex. ř., může tak učiniti ještě při dodatečném rozvrhovém roku.

(Rozh. ze dne 4. října 1928, R I 554/28.)

Soud první stolice odmítl návrh knihovního věřitele, uplatňující náhradní nárok podle § 222, čtvrtý odstavec, ex. ř. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvnímu soudu, by, nehledě k důvodu, pro který návrh odmítl, znovu o něm rozhodl.

Důvody:

Nižší soudy odmítly stěžovatelčin návrh podle § 222 čtvrtý odstavec ex. ř. jako opožděný, jelikož nebyl učiněn při prvním rozvrhovém roku ze dne 27. ledna 1927, o němž bylo vydáno rozvrhové usnesení ze dne 5. října 1927, poukazující i na pravomoc tohoto usnesení. Ale učinily tak neprávem. Zřejmě mylným jest názor rekursního soudu, že otázka stěžovatelčina náhradního nároku byla již rozřešena tímto »právoplatným« usnesením, ana, jak patrně z tohoto usnesení, jím řešena vůbec nebyla a řešena býti nemohla, protože stěžovatelka, což se jí právě vytýká, při rozvrhovém roku ze dne 27. ledna 1927 náhradní nárok nevznesla. Ale mylným jest i názor nižších soudů, že stěžovatelka, ohlásivši náhradní nárok teprve při dodatečném rozvrhovém roku ze dne 2. února 1928, byla by s tímto nárokem vyloučena proto, že ho neuplatnila již při roku prvním. Tu dlužno především zdůrazniti, že jest naprosto lhostejno, z jaké příčiny došlo k dodatečnému rozvrhu, zejména, zda stalo se tak, jako v tomto případě, proto, že některý z uspokojených věřitelů přikázanou sumu soudu vrátil, protože zatím byl zaplacen, neboť i v tomto případě byla uvolněna část nejvyššího podání, která má podle pořadí rozvržena býti mezi věřitele, na které se dosud z části nebo vůbec nedostalo. Nejde tudíž o nový rozvrh, nesouvisející s rozvrhem »hlavním«, nýbrž o prosté pokračování v rozvrhovém řízení, jehož se ovšem oprávnění, jímž se podle rozvrhu již provedeného dostalo plného krytí, již nezúčastnili. Tomu-li tak, nelze pochybovati o tom, že zadní věřitel, třebaž při dřívějším roku neohlásil náhradní nárok, může tak učiniti při rozvrhu dodatečném a to s úspěchem, je-li nárok jinak podle zákona odůvodněn. Jelikož se však nižší soudy pro právní omyl v otázce včasnosti návrhu se stěžovatelčím náhradním nárokem věcně neobíraly, bylo usnesení prvního soudu, pokud jím návrh byl odmítnut a rozhodnutí rekursního soudu, pokud jím toto usnesení prvního soudu bylo potvrzeno, zrušiti a učiniti opatření, jak shora uvedeno.

Čís. 8347.

Zákaz § 34 honebního zákona pro Čechy jest absolutní. Platí nejen pro toho, kdo je oprávněn k honitbě, nýbrž vůbec pro každého, to i tenkrát, když nabytí zvíře v době, kdy ještě nebyla chráněna. V době hájení není dovolen prodej hájené a již ulovené zvíře ani s podmínkou, že bude dodána, až pomine hájení.